

1. kapitola

Južná Austrália 1946

*Noc bola ako stvorená na začiatky, nie na konce... na lásku a nie na smrť. Rebecca si roztrasenou rukou zaclonila oči pred klenu-
tým závojom mesačného svitu, ktorý sa trblietal na morskej hla-
dine a siahal až k pláži, na ktorej práve stála. Vyzeralo to, akoby
si ju doberal a vysmieval sa z jej zmarených nádejí. Vedela, že
bola naivná. Napriek tomu jej hlavou vírili neodbytné otázky,
ako keď vo vzduchu poletujú svätotajnske mušky. Každá z nich
súvisela s tým, čo pokladala za najdôležitejšie v živote: láska
umenie, sila... dobrota.*

*Rebecca bola vystretá ako svieca. V náruči držala niekoľko
osobných vecí, ktoré tvorili celý jej majetok, akoby sa práve chy-
stala nastúpiť do autobusu, no nemala ani potuchy, kam chce ísť.
Nevedela, kde sa jej cesta začala, nieto, kde sa skončí. S odhod-
laním, ktoré ju poháňalo v posledných hodinách, odtlačila na
vodu drevený čln a sledovala, ako lesklú morskú hladinu sčerili
vlnky. Lodka pre ňu bola už iba nositeľkou spomienok. Spomie-
nok, ktoré patrili minulosti.*

*Veci si položila na drevenú lavičku. Boli medzi nimi kresliar-
ske potreby: papier, uhličky, malý prenosný stojan, ktorý si priniesla*

z Melbournu, a košík. V ňom mala peňaženku, rúž, zopár šiat, jablko a tabuľku čokolády, ktorú schytila pred tým, ako utiekla.

Čln odtisla ďalej, vliezla dnu a posledný raz sa obzrela na tmavý plážový dom s výhľadom na zátoku, v ktorom sa malo všetko spečatiť, ale namiesto toho sa to celé pokazilo.

Kamenný dom s rozľahlými verandami jej pohľad opätoval, akoby bol spokojný s nečakaným vývojom udalostí, a naznačoval, že všetko je tak, ako má byť. Dokonca aj more bolo pokojné, keď veslovala k malému ostrovu uprostred zátoky. Niežeby čosi také ešte nezažila. V živote sa zachránila už nespočetne veľa ráz. Ibaže teraz to bolo horšie. Oveľa horšie. Tá myšlienka jej rezonovala v hlave pri každom pohybe vesiel, ktorými rozrážala vodu: oveľa horšie, dozadu, dopredu. Oveľa horšie...

Len čo dorazila k ostrovu, vytiahla čln na nevelkú a tichú kamenistú pláž. Keď pozbierala kresliarske potreby, prútený košík si strčila pod pazuchu, ako keby sa vybrala na nákupy. Vzápätí sa pustila pomedzi trsy morskej trávy. Zdalo sa, že sa vznášajú podobne ako vtáčiky nad skalami, ktoré lemovali strmú cestičku na vrchol ostrova. Jej nohy v nízkych plátenných topánkach presne vedeli, kam majú ísť. Mlčky kráčala po úzkom chodníku vysypanom svetlými kamienkami, ktorý udržiavali kvôli turistom. Po pravej strane sa rozprestieralo more.

Nalavo sa črtal trávnatý vrchol posiaty žulovými skalami. Z tmy k nej doliehal iba dupot kengúr, až kým ju cesta neza-viedla na divokú stranu ostrova s výhľadom na Južný oceán. Jej tmavé vlasy odrazu rozvial burácajúci vietor. Zatiaľ čo jej krúžili okolo tváre, dívala sa na vodu, ktorá sa v mesačnom svite vlnila ako chvosty hrozivých drakov a s hukotom narážala do žulových balvanov, kým pod hladinou sa vznášala morská tráva.

Pôsobila nepreniknuteľne.

Ten pohľad zbožňovala.

Našla svoju skalú, ktorá visela nad oceánom. Bolo to jej obľúbené miesto na kreslenie. Predlohou jej však nebolo to, čo mala pred sebou, ale obrazy, ktoré sa jej vynárali v mysli len vtedy, keď bola sama. Tu zahodila všetky starosti a zvečňovala skutočnosť.

Posadila sa a tenučké biele šaty posiate drobnými červenými kvetmi si vyhrnula po kolená. Do lona si dala podložku a papier na kreslenie.

Potom si chcela vziať uhlík v tvare ceruzky, ktorý položila na kameň pred pravým chodidlom. Natiabla k nemu ruku, no zakotúľal sa trochu ďalej, tesne mimo jej dosahu. Zdalo sa, že ho ešte stihne chytiť.

Oblúbený uhlík jej však vyklzol tak rýchlo a ľahko ako všetko ostatné. Len čo sa za ním načiahla, vedela, že urobila chybu. Mala ho nechať tak...

Ibaže v tom okamihu už padala – alebo letela? – z útesu a kotúľala sa do temných a tajomných hĺbok.

New York 1987

Neexistuje vhodný okamih na zlé správy, ale piatok bol asi najhorší čas zo všetkých. Kým Tessin šéf Leon zamieri domov do Hamptonsu, Tess sa bude spamätávať z toho, že šmahom prišla o všetko. Celý víkend bude zúfalo vymýšľať spôsob, ako sa dostane z nepríjemného šoku. Neveriacky zízala na zvyšky olovrantu, ktorý objednal na ich stretnutie – očividne sa tým iba pokúšal zmierniť reakciu na svoje „novinky“.

Na jej porcelánovom tanieri boli roztrúsené omrvinky nedojedeného croissantu a z kávy ešte stúpala para. Leon jej najprv poďakoval za veľký prínos pre vydavateľstvo. Za tri úžasné

roky doviedla ich klienta, hviezdneho autora Aleca Burgessa, k trom trilerom, ktoré sa zaradili medzi bestsellery. Ocenil jej tvrdú prácu, redaktorskú húževnatosť a úsilie, ktoré vložila do Alecovej kariéry.

Tess predpokladala, že sa dočká povýšenia. Namiesto toho ju prakticky vyrazil.

Leon Moss hľadel na strop, akoby sa tam odohrávalo čosi fascinujúce. Tess bojovala s nutkaním vyliat mu kávu na dokonalý účes. Vtom jej oči sklzli na šéfovho bodkovaného motýlika. Jeho motýliky ju vždy rozčuľovali. Koho len môže priťahovať muž, ktorý nosí niečo také? Odjakživa jej pripadali márnomyseľné, no Leon mal zjavne pocit, že svetu robí službu, keď si ich vezme.

Zaborila sa do kresla. Hlavou sa jej prehánalo množstvo otázok. Prečo? Čo spravila zle? Čo to má znamenať? Ako mohli dospieť k takému rozhodnutiu?

„Usúdil som, že bude najlepšie, ak odteraz bude Burgesove texty redigovať James Cooper,“ vyhlásil.

Pre Tess to bol ďalší šok. Vystrela sa ako struna a ruky si zložila do lona.

James Cooper? James bol najnovší prírastok vo vydavateľstve Campbell a Black: literárny fenomén, ktorý redigoval iba najkvalitnejšie knihy. Spolupráca s ním bola snom každého spisovateľa, lebo mu automaticky zaručovala úspech. Hovorilo sa, že je ako kráľ Midas: všetko, čoho sa dotkne, sa premení na zlato. James Cooper mal mimoriadne prednosti. Nik v New Yorku sa nemohol popýšiť takým literárnym zázemím. Ako jediný syn Seana Coopera, hlavného literárneho kritika *New York Times*, a krásky s dvadsiatimi siedmimi titulmi z Harvardu, ktorá bola dobre známa v spoločenských kruhoch, mal úspech napísaný na čele od chvíle, keď sa prvý

raz nadýchol. Okrem literárnej reputácie vynikal aj prítiažlivým vzhľadom, dokonalými spôsobmi a zmyslom pre humor.

Samozrejme, že Alec Burgess chcel využiť jeho príchod do ich vydavateľstva. Čo iné mohla očakávať?

Zahryzla si do spodnej pery. „Aha,“ poznamenala čo najchladnejšie.

„Pokiaľ ide o Aleca, spravila si obrovský kus roboty, ale to určite vieš.“

Pocítila ťažobu na hrudi. Pochytilo ju takmer neodolateľné nutkanie utiecť z Leonovej kancelárie obloženej drevom a v zúfalstve zavolať svojej dôverníčke Flore, ktorá mala informácie o všetkom, čo sa deje v newyorskom vydavateľskom svete. Istotne bude vedieť, či je James Cooper okrem literárnej geniality známy aj tým, že pytliači v cudzom revíre a kradne ľuďom autorov.

Leon pokračoval, akoby sa nechumelilo. „Keďže Alecova nová kniha nebude ako predchádzajúce trilery, siahli sme po redaktorovi, ktorý má skúsenosti aj s inými žánrami. Jeho román bude literárnejší, takže je ako šitý pre Jamesa.“

Alebo ide skôr o to, že sa mi tak ľahko nepodarí získať priaznivú kritiku?

„Tess, rozhodol som sa, že naďalej budeš pracovať na našich komerčných tituloch.“ Leonov hlas bol pokojný ako hladina jazera v lete.

Len-len že čosi neodvrkla. *Azda si celú reč nacvičil? Možno to stíhol ráno, pomyslela si zlomyseľne, kým mu manželka naprávala toho nechutného motýlika.*

„Keď sme počuli, že James si hľadá miesto, vytvorili sme preňho novú redaktorskú pozíciu. Museli sme sa postarať o to, aby pracoval s našimi najlepšimi autormi. Nebolo by vhodné, keby robil niečo iné.“ Ukradomky sa na ňu pozrel.

Tess zostala ticho. Srdce jej divo búšilo.

Tentoraz z nej nespúšťal pohľad. Vedela, že chce, aby slušne odišla. Lenže kto vyoplal Aleca Burgessa? Kto z toho neznámeho autora, ktorého knihy sa v rebríčkoch predajnosti pohybovali na stredných priečkach, spravil za tri roky jedného z najpredávanejších spisovateľov? Kto strávil toľko nezaplatených hodín mimo pracovného času nad jeho rukopismi, moril sa s nimi, schádzal sa s ním v kaviarňach, bistrách a putikách v Midtowne? Kto pri ňom sedel a pil stuchnutú kávu z papierových pohárov, kým sa potil nad prvými textami v starej koženej bunde a nie v tej novej, drahej, ktorá tak príjemne vŕzgala, keď si uhladil jemné vlasy v luxusnej reštaurácii, do ktorej ju teraz pozýval? Pretrpela to, že neprestajne fajčil a zakaždým jej zasmradil vlasy aj šaty, a trpezlivo viedla každý jeho krok. Ak je v niečom dobrá, tak určite v tom, že rozpozna talent. Vždy naň mala nos. No dostať padáka práve vtedy, keď Alec žne úspechy a má na dosah medzinárodné uznanie, jej pripadalo neuveriteľné.

Určite by zvládla aj literárnejší román. V tom nebol problém. Navyše, Aleca Burgessa dobre poznala. Vedela, aké máva nálady, v čom si nedôveruje, z čoho ho chytá panika. Vedela, kedy je preťažený, ako ho má posúriť a povzbudiť. Vedela, že mu pomôže skôr pochvala než kritika. James Cooper je možno hviezdny redaktor a génius, ale znamená to, že je automaticky vhodný pre jej autora?

„Leon,“ ozvala sa. „Vôbec tomu nerozumiem.“

Ako na potvoru sa jej hlavou mihol známy chlapčenský úsmev Jamesa Coopera, ktorý vždy pútal pozornosť čitateľov spoločenských rubriík. Teraz jej pripadal skôr ako víťazoslávny úškrn.